

Până când, Stăpâne...?

10 aprilie 2008

Gili Cârstea

Apocalipsa lui Ioan descoperă o realitate absolut tulburătoare: Parcă și morții și-au pierdut răbdarea și nu mai suportă încropeala laodiceană, tărgăneala, mediocritatea și lipsa de interes a bisericii rămășiței în treburile lui Dumnezeu.

În limbajul metaforic specific acestei ultime cărți a Scripturii, aflăm lucruri care se întâmplă în spatele cortinei din marea controversă, despre care sursele noastre obișnuite de informare nu prea vorbesc.

Pe parcursul a câteva capitole, Ioan descrie lucrarea lui Dumnezeu de a face cunoscută locuitorilor pământului taina Sa, și reacția forțelor întunericului în fața acestui plan.

Există o carte sigilată, care trebuie neapărat deschisă, înțeleasă, citită, astfel ca guvernarea divină să poată aduce din nou pacea și armonia în vastul univers al lui Dumnezeu. Cartea conține taina evlaviei, taina lui Dumnezeu, care se sfârșește odată cu sunetul trâmbiței a șaptea.

Cartea conține șapte sigilii, peceti, și se pare că nimeni nu a fost capabil să rupă pecetea respective, astfel ca taina lui Dumnezeu să se poată încheia. “Și am plâns mult,” spune Ioan, deoarece nimeni nu se oferea să deschidă cartea și să vadă ce scrie în ea. Dar unul dintre bătrâni i-a spus ucenicului iubit: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte peceti ale ei” (Apoc 5:5).

Apoi observăm că, de câte ori rupea Mielul câte un sigiliu, apropiindu-Se de deschiderea și citirea cărții, diavolul declanșa măceluri tot mai violente, suferință și lipsuri, astfel ca locuitorii pământului să nu fie pregătiți pentru clipa când Mielul va deschide cartea, iar taina lui Dumnezeu va fi descoperită sub ochii lor.

Dar când a ajuns Mielul să rupă pecetea a cincea, se întâmplă ceva interesant. Ascultați:

“Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare, și ziceau: ‘Până când, Stăpâne, Tu, care

ești Sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” Fiecărui din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei” (Apoc 6:9-11).

Avem aici o mare mulțime, slujitori ai Dumnezeuului celui viu, oameni care “fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii pe care o făcuseră.” Deși se odihnesc în Hristos, ei sunt prezentați ca fiind în viață, interesați de ce se întâmplă, și dezamăgiți de felul în care se desfășoară marea controversă.

Pavel îi descrie astfel: “Au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:36-40).

Așa este, “n-au primit ce le fusese făgăduit,” pentru că Dumnezeu avea în vedere “ceva mai bun pentru noi,” adică o comunitate de sfinți care să ajungă la desăvârșire.

Dar, spre rușinea noastră veșnică, noi nu mai credem că se poate ajunge la desăvârșire, și astfel împiedicăm pe îngerul cu trâmbița a șaptea să sune, anunțând descoperirea tainei lui Dumnezeu. Facem inefficientă toată opera lui Hristos de a rupe sigiliile cărții, și astfel aceasta rămâne închisă pentru miliardele de oameni din această lume, care nu au cum să afle altfel taina lui Dumnezeu, taina evlaviei, Hristos în voi nădejdea slavei.

Martirii generațiilor trecute trebuiau să fie demult în cer, bucurându-se de rodul muncii sufletului lor. Ei nu și-au iubit viața chiar până la moarte, de dragul neprihănirii, ca guvernarea divină să poată fi justificată și marea controversă încheiată. Acum observă cu stupeoare cum noi, frații și tovarășii lor de suferință, ne dăm peste cap să ne așezăm cât mai bine în această lume, facem compromis după compromis nu cumva să se atingă balaurul de scumpa noastră piele, și ne aliem cu cei mai înverșunați vrăjmași ai cauzei lui Dumnezeu spre a construi o lume mai bună, mai pașnică, mai durabilă, aici pe pământ.

Ei privesc uimiți cum ne desfătăm în aprecierile și laudele lumii, de care ei nu s-au bucurat; știau ceea ce noi n-am reușit încă să aflăm, anume că “prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Ne revoltăm teribil când suntem numiți “suflete preacurvare,” din cauza programelor susținute prin care biserica încearcă să se împrietenească cu lumea.

Provocând cerul cu acest “Până când, Stăpâne...,” sufletele de sub altar ne reproșează astfel că am trădat cauza și loialitatea pentru care ei au semnat cu

sânge. Ne reproșează că am îmbrățișat și propagăm o evanghelie din care am eliminat scandalul crucii, manevră prin care am obținut prietenia lumii și evităm distrugerea bisericii.

Răspunsul pe care îl oferă cerul la strigătul lor de protest este o delicată muștrare pentru biserica rămășiței. Când Dumnezeu le răspunde că mai trebuie să aștepte puțin, motivul întârzierii este astfel explicat: “Până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.”

De ce nu se “împlinește” numărul tovarășilor lor de slujbă, care urmează să fie omorâți ca și ei? Pentru că noi, tovarășii lor de slujbă, am făcut pact cu diavolul pentru ridicarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ sub stăpânirea duhurilor necurate. Nu mai avem nimic de spus care ar tulbura sau strica cumva planurile imperiului actual, iar când se mai aude câte o voce rătăcită printre noi care avertizează că Satana nu s-a convertit, ne repezim disperați să-i închidem gura, nu cumva să punem în primejdie biserica lui Hristos.

Și timpul trece, sufletele de sub altar, chiar dacă li s-a oferit o haină albă, strigă la Dumnezeu pentru explicații, iar El nu le poate da nicio veste bună, deoarece Laodicea nu este nici dispusă, nici pregătită să înfrunte treimea nelegiuită, Balaurul, fiara și profetul mincinos.

Ar trebui să ne fie o rușine veșnică, nouă, membrilor de rând, conducătorilor și administratorilor noștri, că menținem în pușcăria neființei o mulțime de tovarăși de-ai noștri pentru care lumea nu este vrednică, situație care pune în mare dificultate guvernarea divină. Trâmbița a șaptea nu poate suna, taina lui Dumnezeu continuă să rămână taină, iar El nu-Și poate sfinți Numele “prin noi” sub ochii neamurilor (Eze 36:23), disperate după o soluție corectă pentru nebunia care nu se mai sfârșește.

“Până când, Stăpâne?...”

Stăpânul Se uită la noi, așteptând un răspuns...
